

9. Єрмоленко С.Я. Мовно-естетичні знаки української культури. Київ : Інститут української мови НАН України, 2009. 352 с.
10. Костенко Л.В. Вибране. Київ : Дніпро, 1989. 559 с.
11. Олійник Б. Вибрані твори: в 2 т. Т. 1. Київ : «Українська енциклопедія» ім. М.П. Бажана, 2005. 605 с.
12. Вінграновський М.С. Вибрані твори: У 3 т. Микола Вінграновський. Тернопіль : Богдан, 2004. Т.1: Поезії. 400 с.

УДК 378.147

DOI <https://doi.org/10.32782/tps2663-4880/2022.21.2.6>

СПЕЦИФІКА ПІДГОТОВКИ КУРСАНТІВ СИСТЕМИ МВС У ВИЩИХ ЗАКЛАДАХ ОСВІТИ В КОНТЕКСТІ ПРОФЕСІЙНОГО СПІЛКУВАННЯ

SPECIFICITY OF TRAINING OF CURSES OF THE SYSTEM OF THE MINISTRY OF INTERNAL AFFAIRS IN HIGHER EDUCATIONAL INSTITUTIONS IN THE CONTEXT OF TRADE UNION

Ситько О.М.,

*orcid.org/0000-0001-9831-6182**кандидат філологічних наук, доцент,
завідувач кафедри мовної підготовки**Одеського державного університету внутрішніх справ*

У статті акцентовано увагу на недостатній підготовці курсантів системи МВС у вищих закладах освіти до професійного спілкування. Визначено зовнішні фактори, що негативно впливають на культуру спілкування. Представлено деструктивні прояви некомпетентної поведінки працівників поліції. Розглянуто важливість проведення модернізації діяльності правоохоронних органів. Визначено важливість високого рівня сформованості рідної комунікативної компетенції для працівників правоохоронних органів. Представлено теоретичне підґрунтя компетентностей професійного спілкування курсантів. Розглянуто вимоги до змістовного наповнення професійно-комунікативної діяльності фахівця. Окреслено мету та змістовне наповнення дисципліни «Українська мова (за фаховим спрямуванням)». Охарактеризовано мову професійного спілкування та її ключові складові. Визначено особистісний критерій впливу на мову професійного спілкування. Наголошено на важливості застосування комунікативно-функціональний підхід. Охарактеризовано функції мови професійного спілкування (комунікативну, ідентифікаційну, виразну, гносеологічну, мисленнєву, естетичну, номінативну) важливі для державного сектора. Вказано дисципліни з якими пов'язана дисципліна «Українська мова (за професійним спрямуванням)». Визначено місце дисципліни у освітній програмі закладу вищої освіти. Охарактеризовано вивчення українського мови як колючого компонента загальної програми навчання, виховання та розвитку особистості курсанта. Представлено особливості професійної підготовки курсантів. Розглянуто коло очікуваних від випусника знань, умінь та навичок. Представлено формат навчання, що сприяє розвитку усного спілкування у професійному секторі. Визначено напрямки особистісного та професійного зростання майбутніх правоохоронців під час відвідування занять з дисципліни «Українська мова за професійним спрямуванням».

Ключові слова: компетентнісний підхід, професійна підготовка, українська мова професійного спрямування, курсанти, правоохоронна діяльність.

This article concerns the insufficiency of vocational training for cadets of the Ministry of Internal Affairs at higher educational establishments in the professional communication field. This article researched the following issues: external factors which negatively affect the communication culture; destructive manifestations of incompetent police behavior; the significance of modernizing the activities of law enforcement agencies. Nevertheless, the importance of a high level of formation of native communicative competence for law enforcement officers is established. The theoretical basis of the cadets' professional communication competence is presented and, consequently, the requirements for the content of the specialist's professional-communicative activity are considered. The purpose and content of the "Ukrainian Language (by professional orientation)" discipline are highlighted. Moreover, this article describes the language of professional communication and its core elements, defines personal criteria of influence on professional communication language, and reiterates the significance of using a communicative and functional approach. The functions of the professional communication language (e.g. communicative, identifying, expressive, epistemological, intellectual, aesthetic, and nominative) are important for the public sector. There are specified disciplines associated with the "Ukrainian language (by professional orientation)" specialization. This article identifies the place of discipline in the curriculum of higher education institutions. The study of the Ukrainian language is described as a general component of the overall program of education, training, and personal development of the cadets. However, notwithstanding the expected scope of knowledge and skills is considered, this article presents the peculiarity of the cadet's professional training and shows

the format of education that promotes oral communication development in the professional sector. There were determined the frontages of personal and professional evolution of the future law-enforcement officers while the “Ukrainian Language (by professional orientation)” course.

Key words: competent approach, professional training, Ukrainian language by professional orientation, cadets, law enforcement.

Постановка проблеми у загальному вигляді та її зв'язок із важливими науковими чи практичними завданнями. Значна кількість курсантів системи МВС у вищих закладах освіти зі специфічними умовами навчання недостатньо підготовлені до професійного спілкування. Пояснимо це тим, що ні в закладах загальної середньої освіти, ні у вищих закладах освіти не проводиться спеціальна робота з розвитку комунікативних навичок.

Негативно на культуру спілкування впливають зовнішні фактори: невдоволення прожитковим мінімумом населення, неповага до людини, у тому числі до людей старшого віку, неетична поведінка людей у громадських місцях, виявлення необгрунтованої агресивності у стосунках з іншою людиною, низький рівень загальної культури.

Некомпетентна поведінка окремих поліцейських, зловживання своїми повноваженнями, зловживання владою також негативно впливає на формування кваліфікованого правоохоронця. У курсантському колективі спостерігаються порушення норм ділової етики, виникають конфлікти та авторитарний або ліберальний стиль спілкування з підлеглими. Тому виникає потреба у створенні таких педагогічних умов, які сприятимуть ефективній підготовці майбутніх поліцейських до професійного спілкування.

Аналіз останніх досліджень і публікацій. У ході дослідження значну увагу було приділено особливостям викладання іноземної мови курсантам ЗВО МВС України (О. Волік, О. Мамонова), педагогічним умовам підготовки майбутніх поліцейських до професійного спілкування в закладах вищої освіти зі специфічними умовами навчання та формуванню компетентностей професійного спілкування майбутніх поліцейських засобами української мови (І. Голопич), підготовці майбутніх правоохоронців до виховної роботи з особовим складом у вищому навчальному закладі системи МВС України (С. Іщенко), культурі української фахової мови (Л. Мацько, А. Кравець), українській мові за професійним спрямуванням у структурі вищої освіти студентів юридичних спеціальностей (Л. Мірошніченко).

Виділення невирішених раніше частин загальної проблеми. В аналізованих роботах відсутні умови педагогічної підготовки, що підви-

щують ефективність навчання курсантів системи МВС професійному спілкуванню, а саме: інтеграція знань і навичок специфіки правоохоронної діяльності працівників поліції з педагогічними знаннями та навичками спілкування; навчання курсантів системи МВС засобами мовленнєвого навчання оволодінню професійними комунікативними навичками.

Мета дослідження – дослідити аспект застосування комунікативного підходу в методиці викладання дисципліни «Українська мова професійного спрямування» для майбутніх поліцейських.

Виклад основного матеріалу. Модернізація діяльності правоохоронних органів відповідно до європейських та світових стандартів у контексті зміни пріоритетів роботи поліції з державно-орієнтованою на громадську, з урахуванням нових підходів у відносинах з населенням, потребує формування свідомої національно-мовної особистості. Високий рівень сформованості комунікативної компетенції особливо значущий для працівників правоохоронних органів. Специфіка роботи правоохоронця вимагає від нього вміння не тільки грамотно укладати низку документів, а й гідно виглядати в усному спілкуванні (вміти обговорювати, налаштовувати співрозмовника на свій бік, апелювати до почуттів, викликати довіру, переконувати тощо). Вільне володіння державною мовою в її усній та письмовій формах є запорукою успіху правоохоронця в професії [1, с. 261].

Теоретичним підґрунтям угруповання компетентностей професійного спілкування поліцейських слугував поділ компетентностей за В. Кременем [4] на такі групи, як: загальні компетентності (generic competences, transferable skills) і фахові (предметно-спеціальні) (subject specific competences). У рамках цього підходу компетентності поділяють на системні, міжособистісні та інструментальні.

Подібний підхід мав місце і в дослідженні С. Іщенка [5], згідно з яким автор розділив освітні компетентності на загальнонаукові, професійні, соціально-особистісні та інструментальні. Насправді зміст названих компетенцій і компетентностей мало відрізнявся, що свідчить про те, що поняття «компетенція» і «компетентність» мають елементи подібності.

Професійно-комунікативна діяльність фахівця потребує глибокого засвоєння не лише профе-

сійних знань, а й важливих норм літературної та професійної мови, знання стилю. Тому метою дисципліни «Українська мова професійного спрямування» є розвиток мовних навичок професійного поліцейського, комунікатора, сприяння ефективному оволодінню студентами професійною українською мовою, формування мовної особистості майбутнього спеціаліста.

Оволодіння основами будь-якої професії починається із засвоєння певної системи загально-професійних знань, тобто оволодіння фахівцем наукового дискурсу професії, основою якого є сучасна українська літературна мова. Предмет і завдання курсу мають міцне наукове підґрунтя.

Дисципліна «Українська мова професійного спрямування» охоплює формування комунікативних навичок майбутніх фахівців. Державний статус української мови, її соціальні функції цілісного характеру, здатність надавати різнобічний виховний, розвивальний та виховний вплив на особистість зумовили необхідність запровадження обов'язкового професійно орієнтованого курсу «Українська мова професійного спрямування» у ЗВО України, зокрема для курсантів системи МВС. Адже «мовна освіта не обмежується вивченням мови, вона також передбачає мовну освіту та формування свідомої позитивної мовної поведінки» [7].

Мова професійного спілкування (МПС) – форма сучасної української літературної мови (СУЛМ), специфіка якої визначається особливостями спілкування у професійній сфері. МПС – це особлива мова, насичена професіоналізмом і термінами; це засіб ефективного, «мовленнєвого професійного спілкування», це наука і мистецтво усного переконливого спілкування, що є основою професіоналізму.

Володіння мовою професійного спілкування – це: 1) знання самої мови професійного спілкування (крім норм СУЛМ, це ще й спеціальна термінологія, та особливості побудови синтаксичних конструкцій, тексту тощо), що є формуванням мовної компетенції; 2) вміння використовувати ці знання на практиці, доцільно добирати конкретне слово із синонімічного ряду, доцільно поєднувати вербальні, паравербальні та невербальні засоби спілкування відповідно до мети, ситуації мовлення, тобто, формування комунікативних навичок.

Основною метою вивчення української мови (за фаховим спрямуванням) є формування мовної та мовленнєво-комунікативної компетенції особистості здобувача вищої освіти, який вільно, комунікативно доцільно володіє вміннями та навичками, використовує засоби професійної

мови відповідно до обраної професійної сфери. Вивчення мови також сприяє розвитку у майбутнього фахівця якостей, що характеризують його інтелектуальну особистість, незалежно від спеціальності [6].

Особистісний фактор впливає на мову професійного спілкування. Для більшості професій основою діяльності є спілкування. Ефективність роботи багато в чому залежить від форми та стилю спілкування. Навички, вміння та комунікативні навички є однією з головних рис працівника. Зараз гостро потрібні люди особистісного типу, які вміють самостійно мислити, переконливо реалізовувати корпоративні інтереси, спонукати підлеглих і партнерів до дій.

Для досягнення певної освітньої мети під час оволодіння мовним курсом необхідно застосувати комунікативно-функціональний підхід. Важливу роль відіграє професійна спрямованість української мови, яка полягає у підборі мовленнєво-комунікативного дидактичного матеріалу, зміст якого пов'язаний з майбутньою спеціальністю. Завданням дисципліни «Українська мова професійного спрямування» є формування мовної компетенції майбутніх спеціалістів, створення мовної бази, використовуючи яку можна реалізувати будь-яку ситуацію мовного спілкування. Комунікативна сторона спілкування передбачає використання вербальних, паравербальних (темп, інтонація), невербальних (міміка, жести) засобів обміну інформацією.

Усні форми МПС – монолог, діалог, полілог. Існують різні види усного професійного спілкування (УСП): знайомство, бесіда, лекція, семінар, зустріч, доповідь, привітання, полеміка, обговорення, суперечка, дискусія, телефонна розмова тощо. Кожен вид УСП має ряд особливостей, норм і встановлених правил підготовки до конкретного аспекту спілкування в політичній, правовій, економічній, виробничій та інших сферах спілкування.

Обслуговуючи потреби суспільства, МПС як частина СУЛМ, виконує ряд функцій, важливих для державного сектора. Найбільш значущими з них є:

1. Комунікативна функція МПС є найважливішим засобом комунікації у професійній діяльності та забезпеченні інформаційних процесів. З комунікативної сторони слід також розглядати сукупність текстів як результат діяльності комунікантів, що здійснюється методом обміну письмовими продуктами.

2. Ідентифікаційна функція МПС виражається у часовому та просторовому вимірах. Кожен пра-

цівник має своєрідний індивідуальний «лінгвістичний» портрет, який відобразив не лише національні естетичні, культурні, вікові параметри, а й рівень професіоналізму.

3. Виразна функція МПС полягає в тому, що вона є універсальним засобом вираження внутрішнього світу працівника. Чим досконаліший фахівець у МПС, тим чіткіше і точніше він усвідомлює себе як особистість.

4. Гносеологічна функція МПС є своєрідним засобом пізнання професійної діяльності. Професіонал використовує не тільки індивідуальний досвід, а й весь набутий соціальний досвід. Гносеологічна функція полягає не тільки в сприйнятті та накопиченні професійного досвіду, вона безпосередньо пов'язана з функцією мислення, формуванням і існуванням думки.

5. Мисленнева функція. Формуючи думку, людина мислить мовними формами. Мислення конкретне й абстрактне (концептуальне). Понятійне мислення – це операція поняттями, що позначаються логічно пов'язаними термінами. Мислити означає «оперувати мовним матеріалом».

6. Естетична функція. Мова – першоджерело культури, а МПС – першоджерело професійної культури, це інструмент професійних цінностей.

7. Номінативна функція – це функція іменування (номінації). Усе, що пізнається людиною у виробничій діяльності, отримує від неї свою назву і лише так існує у свідомості. Цей процес називається «резервуванням» професійної діяльності.

Дисципліна «Українська мова професійного спрямування» за своїм змістом безпосередньо пов'язана з такими дисциплінами, як логіка (логічна побудова тексту виступу); етика (елементи професійного етикету); естетика (відмінно в мові, аналіз мови за естетичними категоріями); історія, політологія (історія ораторського мистецтва, використання мовленнєвої діяльності в процесі навчання); психологія (когнітивні аспекти мовлення, психологічний стан співрозмовників, психологічні особливості спілкування); риторика (вміння говорити, красиво, правильно, грамотно спілкуватися, виступати публічно, контролювати своє мислення в різних ситуаціях) тощо.

Загальний обсяг навчального часу на вивчення дисципліни за робочим навчальним планом становить 90 годин. Відповідно до навчального плану вивчення дисципліни передбачено у першому семестрі. Навчальний матеріал поділено на 3 змістові модулі. Тематично представлено розподіл годин кожного модуля за видами

занять та самостійної роботи курсантів під час вивчення курсу [9]. Вивчення мови є частиною загальної програми навчання, виховання та розвитку особистості майбутнього спеціаліста – правоохоронця. Оволодіваючи мовою, курсанти поглиблюють професійно значущі знання про державний устрій, гілки влади, можливості орієнтації в місті, опис зовнішності правопорушника тощо. Провідною технологією мовної підготовки майбутніх правоохоронців є технологія контекстного навчання, за якою педагогічне управління здійснюється за типом співпраці з обов'язковим проектуванням на майбутню професію студента. Важливою умовою впровадження цієї технології є органічне поєднання традиційних та інноваційних форм і методів навчання [11].

Під час аналізу проблеми дослідження встановлено, що професійна підготовка курсантів має такі особливості: особливий соціальний статус курсанта; постійне перебування в групах, відзначене особливою організацією, видом побуту, статутними відносинами, чіткою регламентацією всієї діяльності; службово-професійна спрямованість, визначення освіти як органічної частини професійної підготовки.

Аналізуючи зміст компетенцій та результатів навчання курсантів МВС України, з'ясовано коло очікуваних від випускника знань, умінь та навичок, а саме: уміння демонструвати культуру мислення та навички культурного діалогу, усні та письмові професійні навички української мови та вміння спілкуватися іноземною мовою, навички підготовки професійних текстів і документів, обговорення та ведення міжособистісного та соціального діалогу. Розробка змісту навчальних планів обов'язкового циклу навчання та нормативно-правових документів, що регламентують професійну підготовку здобувачів у відомчих закладах освіти МВС України дає підстави стверджувати, що вони не відображають вимоги до комунікативної підготовки сучасних фахівців [10].

Курсанти повинні знати:

- норми сучасної літературної мови в юриспруденції;
- мовні засоби, що використовуються у професійному спілкуванні;
- особливості творення та використання юридичних термінів;
- найпоширеніші в юридичній практиці мовленнєві штампи, кліше.

Вони мають формувати відповідні вміння й навички української мови, а саме:

- знати норми літературної мови та реалізувати їх у мовленні;

- стилістично правильно висловлювати власну думку;
- користуватися лексичним багатством української мови, вживати слова відповідно до їх значення;
- добирати мовні засоби відповідно до професійної сфери діяльності;
- орієнтуватися в термінологічній системі своєї професії;
- відповідати національним стандартам термінологічної системи;
- вміти формулювати визначення понять;
- користуватися різними видами словників, довідкової літератури та іншими допоміжними джерелами, необхідними для самовдосконалення мовної культури [2].

У процесі вивчення офіційно-ділового стилю акцент робиться на тому, що діловому спілкуванню притаманний офіційний характер, адресність, тематична обмеженість і повторюваність. Усне спілкування у професійному секторі реалізується через публічні та приватні бесіди, виступи посадових осіб тощо. Успіх формування зазначених умінь і навичок залежить від багатьох факторів: чіткого розуміння виконуваних дій, свідомої та активної позиції суб'єктів навчання, зацікавленості та свідомої значущості навичок, що формуються, та професії в цілому, загальний психічний і фізичний рівень підготовки курсантів, їх життєвий досвід, індивідуально-психологічні особливості, педагогічна майстерність науково-педагогічних працівників, наявне матеріальне, технічне та методичне забезпечення тощо.

Тому в період відвідування занять з дисципліни «Українська мова професійного спряму-

вання» майбутнім правоохоронцям слід, насамперед, удосконалювати вже сформовані предметні, культурно-мовні компетенції, приділяючи особливу увагу формуванню професійної комунікативності, оскільки у своїй професійній діяльності працівники Національної поліції щоденно ведуть службові бесіди з керівниками, колегами, підлеглими, громадянами на прийомі, під час допитів, розглядають скарги, заяви, спілкуються телефоном. Їм доводиться мати справу з людьми різного рівня освіти, культури, різних професій [8]. Тому майбутній правоохоронець у своєму професійному мовленні має уникати помилок, які його дискредитують. Він має оволодіти українським мовленням на високому професійному рівні, адже правоохоронці є першими представниками держави всюди: і на вищому міждержавному рівні, і в райвідділі поліції, вони є уособленням моралі, совісті та честі народу. А бездоганне знання мови свого народу, тобто державної мови, необхідне для того, щоб стати повноцінним громадянином, патріотом України, її захисником.

Висновки з даного дослідження і перспективи подальших розвідок у даному напрямку. Отже, теоретично обґрунтовано педагогічні умови підготовки курсантів системи МВС до професійного спілкування у вищих закладах освіти зі специфічними умовами навчання, а саме: інтеграція знань і навичок специфіки правоохоронної діяльності працівників поліції з педагогічними знаннями та комунікативними навичками; навчання курсантів засобами мовленнєвого навчання оволодінню навичками професійного спілкування. Перспективи в цьому напрямку ми бачимо в розробці технології реалізації цих умов в практичній площині.

СПИСОК ВИКОРИСТАНИХ ДЖЕРЕЛ:

1. Волік О., Мамонова О. Особливості викладання іноземної мови курсантам ЗВО МВС України (з досвіду роботи). *Актуальні питання гуманітарних наук*. Дрогобич, 2020. № 28. Т. 2. С. 260–265.
2. Голопич І. М.. Педагогічні умови підготовки майбутніх поліцейських до професійного спілкування в закладах вищої освіти зі специфічними умовами навчання. *Теорія і методика професійної освіти*. 2019. №10. Т. 1. С. 126–130.
3. Голопич І. Формування компетентностей професійного спілкування майбутніх поліцейських засобами української мови. *Наукові записки кафедри педагогіки*. 2019. № 44. С. 51–60.
4. Захарченко В. М., Луговий В. І., Рашкевич Ю. М. Розроблення освітніх програм: методичні рекомендації. Київ: ДП «НВЦ «Пріоритети», 2014. 120 с.
5. Іщенко С. Підготовка майбутніх офіцерів до виховної роботи з особовим складом у вищому навчальному закладі системи МВС України: автореф. дис. на здобуття наук. ступеня канд. пед. наук: спец. 13.00.04 «Теорія і методика професійної освіти». Харків, 2016. 20 с.
6. Корж А. В. Українська мова професійного спрямування. Київ: Правова єдність, 2009. С. 206–207.
7. Мацько Л., Кравець А. Культура української фахової мови. Київ: Академія, 2007. С. 5.
8. Мірошніченко Л. В Українська мова за професійним спрямуванням у структурі вищої освіти студентів юридичних спеціальностей. URL: http://eprints.library.odeku.edu.ua/id/eprint/3633/1/Miroshnichenko_M_I_Ukr_mova_z_a_profspriam.pdf (дата звернення: 15.02.2022).

9. Навчально-методичний комплекс із дисципліни – Українська мова (за професійним спрямуванням) кафедри юридичного документознавства для курсантів 1 курсу Національної академії внутрішніх справ. URL: https://www.naiu.kiev.ua/files/kafedru/ud/ukr_mova.pdf (дата звернення: 15.02.2022).

10. Ненько Ю. П. Теоретико-методологічні засади професійної комунікативної взаємодії майбутніх працівників служби цивільного захисту України. *Професійна освіта: методологія, теорія та технології*. 2016. №3. С. 141–150.

11. Филипська В. І. Особливості викладання іноземної мови професійного спрямування у закладі вищої освіти МВС України. *Сучасні проблеми правового, економічного та соціального розвитку держави*. Харків, 2020. С. 301–302.

УДК 81'367.625

DOI <https://doi.org/10.32782/tps2663-4880/2022.21.2.7>

МОВНЕ БАГАТСТВО УКРАЇНСЬКИХ НАРОДНИХ ПІСЕНЬ

LANGUAGE RICHNESS OF UKRAINIAN FOLK SONGS

Чубань Т.В.,

orcid.org/0000-0002-7199-0684

кандидат філологічних наук, доцент,

*доцент кафедри української лінгвістики та методики навчання
Університету Григорія Сковороди в Переяславі*

Кардаш Л.В.,

orcid.org/0000-0002-2098-0240

кандидат філологічних наук, доцент,

*доцент кафедри української лінгвістики та методики навчання
Університету Григорія Сковороди в Переяславі*

У статті проаналізовано особливості мови українських народних пісень. Зокрема, увагу зосереджено на вивченні розмаїття речень щодо будови та змістового наповнення.

У мовознавстві продовжується активне і глибоке дослідження проблем мовного оформлення текстів пісень, про що написано чимало наукових праць. Актуальною проблемою є висвітлення особливостей будови мови пісень, вираження значень мовними одиницями у народних піснях, адже лінгвістична теорія інтенсивно розвивається, на що звертають увагу учені. У вітчизняному мовознавстві помітне зростання інтересу дослідників до питання про роль української мови та її засобів у вираженні почуттів, тому фокус уваги в області народної пісні направлений на вивчення сукупності мовних явищ, проте висловлюються іноді суперечливі погляди щодо них. Українській народній пісні присвячено досить багато досліджень – як про її історію, так і про її мову.

У статті акцентовано увагу на те, що в українській народній пісні вбачаємо багатство мовленнєвого вираження щирості, ніжності, доброти, поваги до гідності співрозмовника, які притаманні справжньому українцеві, сердечності, богобоязливості, почуття власної гідності, що є виразником української автентичності. Актуалізується проблема важливості лінгвістичних підходів до вивчення живої людської мови у написанні пісень, у котрих спостерігаємо мовне багатство, особливо різноманітні синтаксичні структури з погляду семантико-синтаксичного аналізу.

Узагальнено відомості про типи речень за метою висловлювання, що стилістично використовують у піснях, про інтонаційне виділення речень.

Описано характерну для кожного речення структуру і синтаксичну віднесеність основного змісту речення до дійсності, розкрито своєрідність значень складних речень з сурядним, підрядним і недиференційованим синтаксичними зв'язками на прикладах із українських народних пісень.

Підтверджено усі обґрунтування прикладами з праці «Українські народні пісні» (упорядники: З. Василенко, М. Гордійчук). Зроблено висновки про те, що народна творчість, а саме, українська народна пісня, вимагає нового осмислення, результати якого можуть бути потрібними як вченим-лінгвістам для подальших досліджень, так і, власне, виконавцям пісень, педагогам, публіцистам.

Ключові слова: мова пісні, зміст, типи речень, головні члени, другорядні члени, речення-оклики.

The article analyzes the peculiarities of the language of Ukrainian folk songs. In particular, the focus is on studying the variety of sentences in terms of structure and content.

In linguistics, an active and in-depth study of the problems of language design of song lyrics continues, about which many scientific papers have been written. An urgent problem is to highlight the peculiarities of the structure of the language of songs, the expression of the meanings of language units in folk songs, because linguistic theory is developing rapidly,